

Za stjecanje statusa osobe s dugotrajnim boravištem predviđenog pravom Unije državljani trećih zemalja moraju osobno zakonito i neprekinuto boraviti u državi članici domaćinu pet godina prije podnošenja zahtjeva

Članove obitelji osobe s dugotrajnim boravištem ne može se izuzeti od obveze ispunjavanja tog uvjeta

Uspostavljajući jedinstveni status za osobe s dugotrajnim boravištem koji su državljani trećih zemalja (to jest zemlje izvan Europske unije), pravo Unije¹ ima za cilj uskladiti zakonodavstva država članica. Države članice odobravaju status osobe s dugotrajnim boravištem državljanima trećih zemalja koji zakonito i neprekinuto borave na njezinom državnom području pet godina prije podnošenja zahtjeva.

Dana 28. veljače 2012. S. Tahir, pakistanska državljanka, podnijela je Questuri di Verona (prefektura u Veroni, Italija) zahtjev za izdavanje boravišne dozvole EU-a za osobu s dugotrajnim boravištem u svojstvu supružnika M. Tahira. Potonji, koji je i sam pakistanski državljanin, već je imao takvu boravišnu dozvolu. Zahtjev S. Tahir bio je odbijen s obrazloženjem da nije imala, u razdoblju od najmanje pet godina, valjanu boravišnu dozvolu. Naime, ona je u Italiji boravila tek od 15. ožujka 2010. zahvaljujući vizi za ulazak dobivenoj zbog spajanja obitelji sa svojim supružnikom.

S. Tahir je Tribunale di Verona (sud u Veroni, Italija) podnijela zahtjev za poništenje te odluke o odbijanju. Prema njezinom mišljenju direktiva o državljanima trećih zemalja s dugotrajnim boravištem dopušta državama članicama primjenu povoljnijih mjera od onih utvrđenih direktivom. Stoga članovi obitelji osobe s dugotrajnim boravištem ne moraju, na temelju povoljnijih propisa talijanskog prava, sami ispunjavati uvjet zakonitog i neprekinutog boravka od pet godina.

Talijanski sud objašnjava da iako je izdavanje dozvole dugotrajnog boravišta članovima obitelji državljanina koji je već dobio takvu dozvolu podvrgnuto određenim uvjetima (kao što su dostatan prihod i zadovoljavajući smještaj), uvjet boravka od pet godina u Italiji se odnosi samo na tog državljanina, a ne na članove njegove obitelji.

Talijanski sud stoga pita može li se člana obitelji osobe s dugotrajnim boravištem izuzeti od obveze zakonitog i neprekinutog boravka od pet godina u predmetnoj državi članici.

U današnjoj presudi Sud najprije napominje da se u skladu s odredbama direktive status osobe s dugotrajnim boravištem odobrava državljanima trećih zemalja koji su zakonito i neprekinuto boravili na državnom području neke države članice pet godina prije podnošenja zahtjeva i da je taj status podvrgnut dokazu da podnositelj zahtjeva raspolaže dostatnim sredstvima i zdravstvenim osiguranjem².

S druge strane, **ništa u tekstu direktive ne dopušta zaključak da se član obitelji osobe s dugotrajnim boravištem može izuzeti od obveze ispunjavanja uvjeta zakonitog i neprekinutog boravka od pet godina kako bi mogao uživati status osobe s dugotrajnim boravištem predviđen tom direktivom.**

¹ Direktiva Vijeća 2003/109/EZ od 25. studenoga 2003. o statusu državljanina trećih zemalja s dugotrajnim boravištem (SL 2004, L 16, str. 44.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 41.)

² Vidjeti presudu Suda od 24. travnja 2012., Kamberaj (predmet [C-571/10](#); vidjeti također PM br. [48/12](#))

Sud je već imao priliku utvrditi da je glavna svrha direktive integracija državljana trećih zemalja koji imaju dugotrajno boravište u državi članici i da zakonito i neprekinuto boravište od pet godina dokazuje da se osoba trajno nastanila u toj državi. **Stoga je Sud odlučio da za stjecanje statusa osobe s dugotrajnim boravištem predviđenog pravom Unije državljani trećih zemalja moraju osobno zakonito i neprekinuto boraviti u državi članici domaćinu pet godina prije podnošenja zahtjeva.**

Sud nadalje napominje da usklađivanje uvjeta za stjecanje statusa osobe s dugotrajnim boravištem promiče uzajamno povjerenje među državama članicama. U skladu s time boravišna dozvola EU-a za osobu s dugotrajnim boravištem, u načelu, daje svojem nositelju pravo boravišta za razdoblje duže od tri mjeseca i na državnom području države članice koja joj nije odobrila status osobe s dugotrajnim boravištem.

Sud navodi da direktiva također omogućuje državama članicama da izdaju boravišne dozvole s trajnim ili neograničenim rokom važenja pod povoljnijim uvjetima od onih predviđenih tom direktivom. Unatoč tome, Sud ističe da, prema odredbama direktive, dozvole izdane pod povoljnijim uvjetima nisu boravišne dozvole EU-a za osobu s dugotrajnim boravištem u smislu direktive i ne priznaju pravo boravka u drugim državama članicama.

U odgovoru na drugo pitanje Sud izjavljuje da pravo Unije ne dopušta državi članici da članu obitelji odobri boravišnu dozvolu EU za osobu s dugotrajnim boravištem pod povoljnijim uvjetima od onih propisanih direktivom.

NAPOMENA: Prethodno pitanje omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute pitanje Sudu o tumačenju prava Unije ili o valjanosti akta Unije. Sud ne odlučuje o nacionalnom sporu. Nacionalni sud mora riješiti predmet sukladno odluci Suda. Tom su odlukom jednako vezani i drugi nacionalni sudovi pred kojima bi se moglo pojaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Snimke objave presude nalaze se na "[Europe by Satellite](#)" ☎ (+32) 2 2964106